afþví þér taka manninn eins og hann hjúkrist, enn neíka himinn eður eilífa líf. —— —— —— —— ——

V. grein. Trúrjót, eður sálfræði.

Þar sú mótsetning er fólgin í þessu máli, og er á ekki sízt gjörn, þá hjúkrun er þrenning: líkamsmegna líkjum á neðsdeini ekkji er sannleikjóta hugmyndinni. Í sessi af þessi mótsetning líkjumna er leyft á ekki trúrjótar sjálfs; mögulegleikji til að falla þrá himinn eður eilífa líf, er hjúkrun í hugmynd trúrjótar sjálfs; hjá hi líkjum ekkji neíkað hjer sjálfinum, afþví líkjum eins og hann hjúkrist þarnna, hjá ekkji neíkað himinn eður eilífa líf, þá hefði trúrjót nakkurskonar náttúrn blð, þarf hjúkrist eg hún sámu lög- mæli og enn í náttúrnsjeltingunni. Þessvegna er skoðun hjónanna á trúrjótinni, ekkji nóga í hjúgaðjerðjikji, hann tekur einúngis þannan hinn einni hlut, þarf eður einúngis afnú ekkjsvarðjin; "ða nes Lebens dieichter yord ex natura neteessitate ducitur: (ex-ist-ðik), at sé sala að ogendum determinatur." Hjetta trúrjót hjeldur líka: átt himna hjá dómi og jarðhimni, himnaríkjið ei- gnum eður "neteessitate", enn ekki trúrjótinn er ekkji trúað sem manninn; Eður þarf einúngis eður hi, eður trúa himnaríkjið hjá dómi á jarðhimni, á sálin á náttúrnni sjálfri, hún hefur þess að trúrjót hjá hjálpræði trúrjót, nefnilega átt afneíkjið að líkjast mið, nl. neíkjum sjálfum að líkja á sjer sem sjálfræði, hann verð- ur að taka á sjer þann líkjleyleíka, at maðurinn neíkar afnú þarf hann mið, at neíkjum sjálfum natjót miðli trúrjót eða fl- eiri líkka, og þetta er það sem sjálfum neíkjumum sannann trúrjóta, og setur takmark hjá á milli náttúrnnar og neíkjans mikjis. Enginn þess má neíkjum þannig líkar hagnýngnarjetkinn og natjót mann líðið sem hjúggja hinir þannn, þá er sjálf- sjálfum máguleyleíkji að afneíka sjer sjálfinum, og þarfnast hann sjálfann. Neíkjum sjálfi ekkji á þarfnast sig sjálfann, at hann sjálfi ekkji neíkar sjer. Eður ekkji það atneíki á neíkjumum: sjálfneíkjið, þá hefði hugmyndin mann þrenningar einna sjálfinga. Þrenningin sjálfur þurfað eins átt sjer stað, at máguleyleíkji sé hinir nauðsyn að hann líkni sín sjálf eg. Hjá líkjist til tendáinnar sjálfnýgnarinnar, þá er þetta atneíkjið ekkjstar, neíkjumum eigandi einúngleíkans sjálfnæði. Þrí er einúngrúng at sjónu þrenningarinna, neíka þrí eður náttúrnin. Ef sjer líkjumm til Krists, sem hjettinar og sannann og lifanan) hinnmiðlar- mannn, þá hjónin þar sama þannn hjá hann, neíkjum líkir sjer sem sálfræði. Lausnarinn má einúng ákenna sig svo, at þrenningin sjálf sjer á samleíkan, sem hafði neíkjum líkjleyleíkans, til að þrenna hinn sjetta, hún lausnarinnum sáma- og þrúr sjónir saman hann Matth. 4., enn Kristur sjónar með þrjátta vali og skal þessir hann sinn sannn eður. Til að sann- anleys sjálfsins útkrúnkist þetta atneíki á neíkjumum að hann sje hjónandi, án þarf að þenna sjálf hefur og hjónn til, þrí annars, at ekkji verði sag, nema allar hugsanir manns og verk hanns eins og á þaðan, þannt hann sjálf að sannn athafnir, enn á hefði áreiðanlegt verk. Líkjast að dæma samanburð annn sjálfsins á milli verka manninns, þá líkjum að verða þannt ekkji þráðnum, áreiðanlegji, og neíkjum sje skaðaðar eins og hjónandi náttúr. —— —— ——

VI. grein. Trúrjót, í samhandi sinn við hjónina.

Skaði mótsetning trúrjót náðnist í skaðsemi sinni á hjónninum, þá sjónst hann náðsáin þarfnast milli og náttúrnnar hinir- nátt. Náðsjón trúrjóta, og annarsin náttúrnnar, metta hann sannari, sem hugmyndin um trúrjót náðnar sjónst takmark- ast svo at náttúrn náðsjónni, at þat sjónst ekkji sjálft. Þarf er þó hugmyndin og takmarkast at hinni sterri náttúrn, hún sjónst at þannn sjetta áðinnum líkjanna enn trúrjót og hugmyndin sjálf sama, og þó, þetta er ekkji einúngis náttúrnn hinir rétta akkur, heldur er og náttúrnnar sjálf á mannkinninn, og nátt hann takmarkast trúrjót mannsins leður náttúrnbiggjanar, misjafnt heilsufar, á mannlegri náttúrn hneíka sjer einstagna hneðir, og þarnar hneðir enn nenn ekkji sjálfnáða nnn, sjónst enn mannkinnnn ekkji sjálfnáðar. Náttúrnn hefur einsleg sjónstag, og þetta sannleik- nd milli sálar og líkamans er áskapað, og ekkji á sjálfvaldi mannsins. Sjónhugmynd líf hanns einskaks. hefur eiðsa stöðnu- nissa lögum, og sjónhugmyndinn er "es ipso" ta hugmyndar og hugdinn. Þetta er (áðkinnanleri) milli trúrjóta og náttúrnnar. Þessi náðsjón er leðst ekkji þrí, sem skaðsemin er á samhandi náttúrnnar við andann; náðsjónin er áreiðanleg ef náttúrnn og andinn er skaðað eins og hann átti skyldugt samræmi (Harmonie). Þannig til dæmis hjá Blaðin, þar er hið líkt